

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljalstvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik Franco Podberšič. — Cena oglasa: 1 millimeter visočine s širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bandna obvestila, poslana, oamrčnice vs. bila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 83 L. — Za mozemstvo 22,50 L.

Leto III.

GORICA, dne 1. marca 1924

51. 7.

Boj divja okrog volilne skleda - za ideale in za vzorov zmede!

Volitve so pred vrati,
komedija bo vsaj:
država kolovrati
v predpustni direndaj.

Na mizi polna skleda,
iz nje pa se kadi,
a otrok vsak z laj gleda,
da kaj iz nje dobi.

Pač čast je, čast velika
poslanska tale čast,
se shrani kaka flika,
v njoj družijo se oblast.

Naj nosi šrajce črne,
naj polen je marog,
le rad se k skledi vrne,
ne straši se nadlog.

Politični otroci
so taki od nekdanj,
drži, kar ima v roci,
li čaka mammo naj?

Naj bo komendatoro
stokrat odlikovan,
on grabi le, kar more,
ni nič, čo je zaspan.

Premnogi govorijo
in pravijo tako,
tako naj naredijo
da boja več ne bo.

Pol leta ti se poti,
pol leta se bom jaz,
in če me vrag ne moti,
bom vsega sit ta čas.

Naj bo ta čast še taka,
resnica eno je:
poslanec je le tlaka,
je »ena reva le«.

Če tih je in uboga,
čemu se ga 'zvoli?
Če pa rohni, nadloga,
po hrbtu jih dobi.

Je »parla« ment, odkrito,
res pravcat, grdi šment,
imenujmo to korito
le raje »taži« ment.

Poslanec imenuje
se raje »mož molčeč«,
le z roko naj glasuje,
sledi debati speč....

Handwritten scribbles at the top of the page.

V Gorici 1. III. 1924. ČUK PRI MUSSOLINIJU.

V zadnjem času so tolko kričeli o raznih krivicah, ki se nam baje godijo, posebno o vojni škodi, da so me neprestano ušesa bolela, in ker se je bolezen začela počasi pomikati v notranjost glave, sem sklenil, da se prepričam na mero - in vago - dajnem mestu, ali se ljudje pritožujejo po pravici ali po krivici. Sfrčal sem naravnost v Mussolinijev urad, pa me je v predsobi zadržal vratar, češ naj povem, kdo sem in kaj hočem.

»Jaz sem Čuk na palci, stanujem v Gorici Via Carlo Favetti št. 9, pritrličeje, prva vrata na desno, druga miza na levo, in želim govoriti z gospodarjem vseh ministrova.

Kako sem se začudil, ko mi je vratar odgovoril v čisti italijanskoslovenskoitalijanski slovensčini, pri čemer je samo črki v in b dosledno zamenjaval:

»Jest viš na bojska per Sbeta Luciju di Tolmina, jest kapitali dovro slabo in slabensko. Palsu je vaston, palsa pum, pum, au! Se parlatati Sua Ešcelenca, se niks fušistu, se niks kabulier, dafi palsa meni!

Pojasnil sem mu, da rabim palico samo domu, da na njej sedim, seboj pa da je ne nosim, a se ni dal ugnati, češ:

»Kam Čjuk, tam palsa, kam palsa, tam Čjuk. Dafi palsa opure ajns, cvaj, marš Gorisul!»

Ze sem hotel oditi, da kupim kje v kaki trgovini novo palico in jo oddam vestnemu vratarju, ko sta nenadoma prijahala - kakor se vitezom spodobi - iz Mussolinijeve sobe vsak na svoji palici oba najmlajša slovenska viteza in Mussolini sam ju je spremljal peš, globoko se priklanjajoč, kakor pač pritiče navadnim ljudem pred osebam višjega rodu. Ko sta me viteza zagledala, je eden pošepnil drugemu precej glasno: »A ga vidš zrudje, tu j naš Čuk na palci z Garice.« Tovarš mu je nekaj po vipavsko odvrnil, nakar sta oba brzo odjahala po stopnjicah. Ko je ekscelenca Mussolini ujel naš Čuk na palci (druzega očitvidno ni razumel, ker je bilo preveč po cerkljansko zavito), me je zgrabil z vsemi desetimi prsti za vrat, kakor bi mi hotel vzeti še tisto malo sape, ki mi jo je bil nedavno pustil njegov videmski podložnik. Ravno sem v smrtnem strahu odmolil grevengo in vse tri božje tuge, ko me je Mussolini nenkrat izpustil in me nagovoril z ginjenim glasom:

»Hvala Bogu, da si tudi Ti postal naš, kakor mi je ravno kar izdal Tvoj slavni rojak! No da, vedel sem da mora do tega priti, saj si od svojega rojstva sem vedno imel palico, ta najvernejši dokaz našega prepričanja, toda tvoja nagla izpreobrnitev me je tako razveselila, da sem te moral objeti. Vsako željo ti izpolnim!«

Zagoneten slučaj.

(Skrivalnica).

Kuharica Micka se je ravno sukala zamišljena okrog štedilnika ko vstopi gospodinja. Ta se je ozrla na posteljo in kaj je zagledala. Na postelji sta ležala povrninik in klobuk. »Kdo je bil tu?« jo vprašala. »Jaz ne vem«, je odvrnila Micka. Prišel jo prepir, nobena pa ni mogla najti osebe, ki je tam pustila klobuk in obloko. Kdor dobi dotično osebo, naj jo opiše in pošlje v kuverti Čuku na palci. Kdor doda še štiri lire, dobi krasno knjigo, 276 strani obsegajočo Jurčičevo knjigo, ki obsega sledeče povesti: Narodne pravljice in pripovedke. Spomini na deda. Jurij Kozjak. Jesenska moč med slov. polharji. Doman. Dva prijatelja. — Pozuritel Za to ceno - tako dragocene knjige ne dobite več.

»Predvsem moram izraziti svojo radost, da je naš jezik v najvišjem uradu uveden kot uradni jezik, potem bi pa rad prosil še za vojne škodarje, ki pravijo, da se niso dobili družega kakor obljube, ki jih neče vzeti nihče za plačilo in jih tudi jesti ni mogoče.«

»Dragi Čuk, ti si gotovo odpotoval iz Gorice še pod staro vlado, ki je plačevala samo z obljubami, mi pa plačujemo izključno v gotovini in v bati nah. Poslali smo vam velikanski vlak vojne škode. Minister financarjev je sam pomagal nakladati - še sedaj bolijo reveža pleča, in celo potiskati smo morali vsi nekaj časa, ker najmočnejši sfroj ni bil dovolj močan, da bi potegnil. Sicer pa bom fakoj povprašal železniškega ministra, kaj je z vlakom.«

Ekscelenca je stopil k telefonu in zaklical notri:

»Hoj, kolega mašinfirar, kaj si pa naredil z vlakom vojne škode, da še sedaj ni prišel v Gorico? Morda si ga si sam pofuzlal po poti, nesnaga nemarna!«

Nato se je zasllišal iz telefona boječ odgovor:

»Oprosti, padrone, menda sem Ti pozabil povedati, kako smolo imamo s tem vlakom. Kakor sam veš, je bil vlak strašno težak, ampak vendar smo ga srečno spravili do Vidma. Toda mi nismo vedeli prej, da so okoli Gorice tako visoki hribi! Ko smo odfurali iz Vidma in je mašina zagledala te hribe, je revica popolnoma scagala in obstala na odprtem polju. Nobeno pogajanje je ni moglo spraviti naprej, še kričanje ni nič pomagalo. Zato sem bil prisiljen razdeliti vlak na veliko število vlakov, ki jih polagoma, kofir-

kor pač prometne razmere dopuščajo, pošiljam dalje. V soško dolino od Tolmina nam zgor sploh na vem, kako bom spravil tako težo, ako se približevalci ne odpočejo vsaj 9/10 svojih zahtev. Če tega ne storijo, bodo morali čakati na predilsko železnico.«

»Sem že vse slišala, sem prekinil jaz pogovor, samo to se bojim, da niste med zlato in srebro deli tudi kaj svınca, ker je bil vlak tako težak.«

»O ne, nič se ne boj«, me je potolažil ekscelenca, »svınca pa gotovo ni nič vmes, zlata in srebra pa tudi ne, ker ga nimamo odveč. Poslali smo vam same buone, ki več zaležejo kot zlato in srebro in imajo vkljub temu manjšo težo.«

»Buone ste poslali, pravite, samo ne vem, če bodo moji rojaki z njimi zadovoljni. Teh imajo ponekod, zlasti na Tolminskem v vsaki mlaki zadošči. Če bi bile kruote, bi se jih morda še lotili tu ali tam, buon pa moji rojaki, kolikor je meni znano, ne jedo, za molžo tudi niso kaj prida, in marsikje še mlak nimajo, da bi jih shranili.«

»Kako si me vendar napačno razumel! Jaz nisem govoril o tolminskih buonah, ampak o naših italijanskih buonih. Že vidim, da Ti moram bolj natančno pojasniti. Vidiš, prej so bili v prometu majhni kosci papirja, na katerih je bilo napisano: »Buono da una lira«, ali: »Buono da due lire«, kar se pravi po vaše: »Dober za eno liro«, oziroma: »Dober za dve liri«. Jaz nikakor nečem trditi, da bi bil tisti papirček, posebno če je bil ves strgan in zamazan, res dober za eno ali celo dve liri, in sem celo mnenja, da bi bilo bolj pravično, če bi bili tisti kosi

papirja nosili naprej. »Slab za eno liro« in: »Pre slab za dve liri«, toda vzel jih je vendar vsak rad. Vidiš, jaz sem tiste papirčke nadomestil s plahom in če bi se bil hotel bahati, bi bil lahko dal na pleh napisati: »Boljši za eno liro«, ker se pa ne maram povzdigovati, sem pustil stari napis: »Buono«. Podobno hočem napraviti pri vojni odškodnini. Najprej dobijo oškodovanci lepo, veliko, belo, čisto, nezamazano in neraztrgano polo papirja, na kateri bo napisano, da je dotični papir dober najmanj za 100 L. Kasneje enkrat bomo skušali nadomestiti tiste pole s tablicami iz pleha in še kasneje, če Bog da in sreča juriska, s kako še dražjo kovino. Lahko tedaj sporočis rojakom, da smo jim poslali cel vlak dobrota.

»Če je tako kot mi Ekscelenca povejo, bom že zmanjšal usta vsem nergačem. Ampak zaradi odpuščanja sodbikov in drugih uradnikov sem slišal neke pritožbe, pa ne vem...«

»Tudi tisto jim ni po volji? Imel sem vendar najboljšo nemene in sedaj imam nehvaležnost za plačilo! Glej, prej so uboge uradnike, pare delale noč in dan za par papakonov, tedaj jim ne bo treba nič delati in vendar bodo vlekli vsak mesec lepo penzijsko, še svoji lastnim rojakom nisem tega privoščil. Ti naj le gurajo do smrti in se penzijsko naj se obriseje pod nosom. Sicer sem pa slišal, da so se nekateri odpuščani uradniki posvetili raznim športom, predvsem odvetništvu. To bi kazalo, da jim je najbrže dolgčas, ker nimajo dela.«

»Bo že gotovo kaj takega. Seveda, človek, ki živi na lahkem brez dela, vedno godrnja. Ampak zaradi volitev se se moji rojaki prav zares pritoževati, ker pravijo, da bi po novem volilnem redu ulegniti dobiti kvečjema enega poslanca.«

»Tvoji rojaki pa res nobene stvari ne razumejo. Tudi to, kar si omenil, je bilo odrejano v njih lastno korist. Saj vendar veš, da se Slovenca, če sta le dva skupaj, gotovo začnefa med seboj prepirati, in kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima. Ker jaz nisem dobičkar, sem si mislil, da bo najbolje, če vam dam samo enega poslanca, kajti ta edinec se najbrže ne bo sam s seboj kregal. Kvečjemu bi se lahko skregal s svojo pametjo, a za ta slučaj res ne vem, kako naj vam pomagam. Preostalo bi mi edino le, da vam sezidam norišnico.«

Pohvalil sem ga, da jo je tako dobro pogodil, in se poslovil.

Čuk na palci.

PRIMER.

Pri Jamškovi so za Božič klali. Sosedov Janezek jo gledal ta mikavni prizor in ko je bilo dokončano, je stekel k mami in dejal: »Mamiča, Jamškovi so zaklali pujska, pa ne mičkenga, ampak svinjo veliko, kakor ti, ves!«

Predpustna.

Je Micka že stara,
zato je sklonila,
si pust, pa ni zlodej,
se bo omočila.
Vsa družba zdaj moška
ho pila, norela,
ko moški pijan je,
ne ve pač, kaj dela.
Kahko, da jo prime,
za mehke (!) ročice,
peljubi jo v rožnato (?)
lametno (!?) lice.
In potlej spusti se
pred njo na kolena
in ona je jasno,
da ne bo prelena.
Ne prej kot zavó se,
ho šel pred župana,
ki zdaj za poroko
pravica mu dana.
Pobavala Micka
je lca rudeče,
ni vraga, da zdajle
na imela bi sreče.
Moč jo nevidna
je vlekla na »balo«,
mnogo se pilo je,
mnogo plesalo.
Tu Micka razpela
vse svoje je mreže,
na desno, na levo
pozornost nje seže.
Je suh ko oštriga,
upira oči,
ta je le polento,
na Micko ta ni.
Je debel kot prase
in piha kot som:
jaz takih špekakov
ljubila no bom.
Ni suh in ne debel,
mogé mu leté,
a grd, da človeku
ježe se lasje.
Je lep kot bombonček,
klepeče ko med,
se dela kot oči
njegov bi bil svet.
Ko v listnico seže,
par strganš lir,
vse lepe in uboge
naj vzame hudir.
Se Micka gleda,
se v krogu vrti,
ni spaka, ni zlodej,
da fanta dobi.
Na desno, smehlja se,
na levo smehlja,
da z ognjem zdaj vnela
bi vsaj dva srca.
Presneto pokvarjen
zdaj moški je svet,
ne mara več v zanjko,
ne mara na led.
Se muja, se trudi,
že urice tri,
nasmiha, mešika,
zaman se poti.
Tu plane ji jeza
v »cvetočič« obraz:
kot bi ga hotela,
dobila bi jaz.
A moški pokvarjen
je ves skoz in skoz,
pokažem jim figo,
pokažem dolg nos.
Bom rajše živela
sámica odslej,
bom prišla v nebasa
mož v peklu se grej.
Ogorčena stopi
iz sobe, čez prag,
požuri domov se,
je nasej je vrag.
Ta pesem o Micki,
nič več ne pové,
a to je gotovo,
da »lejdih« je, se.
če najde kateri
se zanjo kje stric,
naj v Čuku objavi,
priobči oklic!

PRAVILNO.

Gost: »Koliko sem dolžan?«

Natakar: »Vi imate dve četrtri — dve liri — klobaso — je štiri lire — kruha nimate nič — je štiri lire petdeset čen-težimov.«

ZVIT LISJAK.

Natakar (pri računu): Koli-ko ste pa popili?

Gost (ki se je komaj držal na nogah): Jaz ne vem. Toda po mojem stanju ne smete raču-nati — jaz ga namreč nič ne prenesem.

Mesta mirna stanovanja.

(Humoristična.)

Danes je nedelja, kaj krasen dan. Včeraj smo se naselili v novo stanovanje. Vsi smo veseli novega mirnega kotička. Sonce sije skozi vsa okna v sobe. V bližini čujem močno ropotanje bobna; bržkone bli-zu vojašnice. Na cesti se joka-vo dere nek deček; gotovo radi lepega vremena. Stene naših sob so prevlečene z novimi ta-petami. Hoteli smo tako imeti. Obrnil sem gumb; luč gori imo-nitno. Odprl sem petelina na cevi vodovoda; voda teče iz-borno. Vse kakor mora biti. Čutil sem potrebo oditi in ku-piti šopek cvetlic za na mizo. Toda trgovine so itak zaprte.

Odprl sem okno ki vodi na cesto in nakrat smo začuli ro-potajoče in hripave glasove najstarejše vrste gramofona.

»Ta ni v naši hiši, hvala Bo-gu«, pravi moja žena.

»To je vseeno« odgovorim jaz, »čujem ga vendarle«. Jaz preklinjam gramofone. Čudno, da niso prepovedani.

»Zapri okno tedaj!«

»Jaz ga čujem vseeno, če sem ga enkrat čul.«

r r r k k t t — sto ču-
ču čuli r r s s t — sl-
shav t t t puf —

Odšel sem z doma, a šopka nisem kupil. Trgovine so bile odprte.

Danes je zvončeva napelja-va na kosih. Zvoniti ne more-mo več. Nabili smo na vrata listek: *Trkati!* Vedno se nam zdi, da nekdo trka. Kar po vr-sti smo hodili odpirati. Zunaj ni bil nihče!

Telefoniram gospodarju:

»Poslati morate koga, da zvončevo napeljavo popravi«. Prišel ni nihče tisti dan. Loh moj prijatelj iz inozemstva je potr-kal. Odprl mu ni nihče, ker se nam je le zdelo. Odšel je — in nisem ga videl nikdar več.

Tretji dan je prišel neki mož, da si ogleda zvončevo nape-ljavo. Ko se je nagledal — je odšel. Nazaj ni nikdar več pri-šel. Jaz sem premislil, ako bi ne bilo dobro, da v starini ku-pim kako knjigo o pouku, ka-ko se zvončevo napeljavo po-pravi. Moja soproga je pozvo-nila pri gospodarju. Odpeljal se je v inozemstvo.

Danes nam je odpovedala električna luč. »Ha, ha«, sem se zasmeljal, kajti imam električ-ne hruške v rezervi v svojem predalu.

Moje hruške niso prišle prav in petrolejske svetilke tudi ni-mamo. Večerjali smo v gostil-ni in šli nato domov, se posedli v temi vsak svoj kotiček — in vsak zase »grevengo« molili.

Pod nami se nekdo naselju-je. Stari gramofon grgra ne-prestano. Zvončeva napeljava je »fuč«, električna luč je »ka-put«.

Dve uri po polnoči. Vzbudil sem se in začul pod nami gro-zovito hripavo petje. Krokariji.

Poklical sem ženo. Petje je bilo na ulici. Odprli smo okno in pokukali ven. Zunaj stoji

dvanaest gospodov in pojo:
»Sladko spavaj«.

Ginjen sem bil in dejal: »Do-znali so, da potrebujem tolaž-be. Ko je petje že nad uro tra-jalo pod mojim oknom, sem zagnal gnjilo češpljo prvemu tenorju. Zadelo ga je narav-nost v nos. Nato je še višje dvignil:

»Domov sem se priklatil,
korajžen in vesel...«

Vlečel sem se na posteljo. Takemu prvemu tenorju je ne-mogoče usta zamašiti.

Z mojim ugledom je tudi »fuč«. S prihodnjim prvim se izselim. Do tega je prišlo tako-le: Sredi noči sem se prebudil in začul neki glas ki pravi: »Ti nisi moje matere nikdar lju-bil«. Zdelo se mi je, da sanjam; radi tega sem prižgal svečo, da se prepričam, če bohim.

Neki drugi glas odgovori:

»Pač — od daleč«.

To je možki glas. Mož pod nami. In pogovor nadaljuje:

»Ti sovražiš vse moje sorod-nike!«

»Seveda!«

»To se mi je takoj pozdeva-lo. Najboljši je tedaj, da se ločiva«.

»Prav rad, ako me ne moreš pustiti mirno spat!«

Poklical sem svojo soprogo in potem sva »pogrunjala« na-črt, po katerem bi se nama po-srečilo, ju prestrašiti in zama-šiti usta k nočnemu smrčanju.

Dejal sem z močnim glasom:

»Tako sedaj prihajaš — se je pa izplačalo?«

Moja soproga odgovori z najnižjim basom:

»To je bil lom! Petnajst-tisoč lir in dva omota finega-sukna!«

Spodaj so nategnili ušesa. Prepričan sem bil, da poslu-šajo.

»Zrak je bil čist? Nobenega špijona?« sem vnovič mar-kantno vprašal.

»Nikogar, sicer smo pa vrta-li s tihim svedrom. Vse je šlo v red!«

»Dobro, jutri poskusimo ne-kaj navadnega in lahkega«.

»Kje?«

Prislonil sem usta kolikor mogoče na pod in dejal:

»He-he — privatno stano-vanje!«

»Ne govori tako glasno. Tu spodaj bi naju lahko slišali; saj tudi mi njih slišimo«.

Nato sva prisluhnila.

Grobna tišina je bila v hiši. Podala sva se spat in zaspala s srečnim smehljajem na ustni-cah.

Nekega jutra sem srečal go-spo pod nami. Zakričala je in pobegnila, kakor okradena. Ko sem vstopil v hišo, sem čul še-petanje deklic:

»Pa ne izgleda tako kakor en... uboga gospa!«

Opazil sem, da se spreha-ja stražnik vso noč pred našo hi-šo. Večkrat ogleduje tudi naša okna.

Pod nami so poklicali klju-čavničarja, ki je pribil dve močni ključavnici na njih vra-ta.

Meni nič mar, da bodo po-pravili zvončevo napeljavo. Tudi luč bo gorela brez naših hrušk. Za prihodnji teden smo najeli novo stanovanje.

Spika M.

STAROST BO DOZIVELA.

»Pomislil, moj možiček, da-ma sem bila pri metalki kart, Prerokovala mi je, da dosežem starost.

»Moj Bog, zato ti pač ni bilo treba hoditi k razlagalki kart; da si postala stara, sem ti jaz zadnje čase že večkrat pove-dal.

ŠKODLJIVOST.

»Dovoliš, da poklonim k imendanu ta šopek rož.«

»Toda moj imendan bo šel čez 14 dni.«

»Nič no de; ta čas se bojim, da postanajo cvetice dražje.«

SE ENA...

»Povej mi eno plazečo se š-
val!« jo vprašal učitelj učenca v šoli.

»Črv«, je odgovoril ta.

»Povej mi še eno.«

»So en črv.«

POTEM JE PRAV.

»Peter, kaj pa delaš?«

»Pišem Liziki pismo.«

»Saj Lizika no zna brati!«

»To nič no de. Saj tudi jaz ne znam pisati.«

TAKA JE!

Polica j ulomilcu: »Če ste res prišli s poštenim namenom v to vilo, počemu ste se pa po-tem sezuli?«

Ulomilec: »Ker mi je bilo znano, da se nahaja bolnik v tej hiši.«

Rekordni „bal“ v Vrtojbi.

Stara pesem.
Je Čuk se s kolecom
v Vrtojbo podal,
da vidi z očesom
Vrtojbonski »bale.
Tam videl zastopane
vse je meštirje,
odbornike suhe
debele oštirje:
Navzoča tam bila
tudi je Nika
postrani jo gledal
je »Doro« od scikae.
Pri peči mogočno
sedela Danica,
zelela prav močno
postati kraljica.
Ker sam on sposoben
da reči »vprašanje«,
oblečene hlače
imel je vsakdanje.
Je plesal s kraljico,
ki bila je Justa,
pa danes h'la čudna,
je ježna in pusta.
Privozil zares se
in nič se ni bal,
ker ališal, da danes
tam v vasi je »bale.
Seveda navzoče
so punco tam bile,
ker fante mogoče
bi rado vdobile.
Oh zidu na klopi
Milena sedela,
nasprotna soseda
nje bila je »bela«.
In bil je seveda
tudi tisti »žbonar«
obnašal tako se,
kot kak »dragonar«.
Bil zvoljen za »kralja«,
ker zna se vrteti,
če tudi od »zadaje«
skoz hlače so sveti.
Med plesom s kraljico,
nerodno ve luknje,
naenkrat mu srajca
skoz hlače ven smukne.
Pa čuden bil kralj je,
premalo ma plače,
ker nosi zaflikane,
strgane hlače.

AVSTRIJSKA LJUBLJANA

(Ljubljanci stanovanj le ne dobljo, čeravno njih predsedniki, na »cesto« frčijo).

*Ča prepogoste tvoje delovacije,
čolitel nisi prav nobena ovacija.
Iz Kazen huda ti je res zadela,
in Konc je svojjo slaboga dela.
Degradirate oči predsednika,
Jamer, si postal,
malo Tebo...
črni bo razlašival,
malce pojdi pravagovor se mišit,
pobavi se-le tamonit
maly bit.*

R. J. P.

Pogovor pred „rotovžam“.

Zane: »Krucinal tirkon, al s vidu kva sa pu z nam narodl, te mrhe na rotovž. Se pu noč nas ne postija na mir spat, čo mama kašen smrkov kvartir, k' ga morma drag plačat.«

Joško: »Po na daml Kva so uš tolk za tist hec aufregov, k' sa ga zadenč mel na Pfeiferjoun kvartirje. Ven nej b' šou pa b' blo gmah.«

Zane: »Orka luj, koko s' ti velek trotel! Har duš koko b' te foknu, če ne b' znou, de s' tud ti Iblančan. Al se teb' tu hec zdi, k' sa hotel cela familja pu noč z otrocem vred u Iblanca zmetat. Vse cajtenge so pisale, de j' pu zim mras u Iblanc.«

Joško: »A veš kva t' jest pivem, de s' ti n vosu, k' vse tu vrjameš. Čo sa šl ke na befel sa mogel neki nardt. Ze kva sa pa polojaj.«

Zane: »Na j' že dober, kar tih' bod' pa mouč! Ti jeh glih tko fertajdigaš, koker b' biv

kašen avstrijsk šintar, al pa ud frlečga predsednika pudrepnk. Fiks Laudon, kar mouč mi veš, pa n'kar me ne giftej, če ne te m toko klofuu, de uš vse zvede vidu.«

Joško: »Kraic, fiks, doner veter, himelhaegel-element, kaj men tko govoriš?«

Zane: »Kom pa k' teb k' s' tko zarukan koker kašen zakoten kmet. Ti sam to pomisl, de sa te pijavke u avstrijska žabja šula hodil; tam so se tku fajm ldi aufmišat naučl, de nauja n'kol več puzabil. Stara Avstrija je krepala, zdej mama pa mi še hujš u Iblanc koker pud Körberjam.«

Joško: »Zane men se tko zdi, de uš kmal za norenhaus zrov. Tkula guvort, pa Iblančan; pe na u left med kavke. Sej sma vender frej sam zase in sami zase.«

Zane: »Kua pa de sma frej in sami zase, zetu nas pa hl guncaja, koker b' nas kašen druh. Na kerem konc svetá s'

pa še vidu, de b' se kar teb' neč, men' neč ldi s kvartirju metal, keder b' se kerem poluštal, pa sam zeto, k mama tko brihtenga žepana koker rank Pavliha in tko usmiljenga predsednika kvartirju, koker dunijsk rabel. Veš tolk t' pivem Joško, če m jest tistga Brileja u roka dubu, ga m tko zmečkov, de u še kahla prevelika za negovo mrtvaško trugoa.«

Joško: »Har duš Ančka, koko se ti giftaš najn. Sej ni vreden, če j' tud potrebn. Tolh hudga pa tud ni blo, de so vse cajtenge pu svet nusile, de je tud u Iblanc pu zim mras. Pa če ni blo drgač, b' lohka tud šporgerd saba s kvartirja všekol kam u Prule, otroc b' pa kuril.«

Zane: »No ja že vem, de s' ti tud tiste aufhecarske sorte. Kolk te pa plačaja, de jem štefaža delaš? Al s' se tišlarija al pa za kuvača učiv, de uš pu noč in pu dnev za nim ho-

du, de te njo učil, koko boš u kvirtirje udirov, koker so že naredil in še boja, dokler je nau kašen protu po Iblansk pu nos fasove.«

Joško: »Kdaj sa udiral? Jest sm biv pred štirem dnevam na rotouž, pa mi nu nuben neč roku, Veš Zane to pa že ni res!«

Zane: »Kua mi res?! Sej že na turškem veja, de sa te pudlasce, iz useh verštatov kuvače, cimprimane, šlosarje, tišlarje, toglonarje in kopače puklical, de sa s kleščam, kladvam, klučem, matiko in krampam kvartirje udpiral, fitenke so hotel pa kar na cesta vrčt. Tu j' dober, de jeh luna še mi tko hodo trkala, če ne b' to gvišen našpilal.«

Joško: »Zane, če j' blo to enkat, ne bo več druhkat. Se ma že mi pustavel. Zakaj mama pa frej država. Tko ma udrihal, de u kejl Har duš Zane, puglej no tele pesti; slovenska kri nkol ne fali! Boš vidu de bo zdej gmah. Boja že na kašna druga viža kvartirje skumandiral. Čo nau družga, boja pa u Prulah, na hauptplac, u šternale in pud Tivoli lesene kurenke naredel, koker tekat o potres.«

Zane: »Bejž, bejž koze furat! Sej sm reku, de s' en trotel. Takem ldem jest čist neč ne zaupam. Boš vidu Joško, če bo lo kašna fejest punca tla jmet bulš kvartir, pa boja držine z otroci ven zmetal, pol bo šla pa ona noter. Ta star fitenk bojo pa mraz preševal pu gasah.«

Joško: »Ti s' gvišen že pozabu, de sa Iblančan ta prv lde na svet. Boš vidu, de se ma še fajm mel, če ma prov u Prulah, al pa na ajznponarskeh gitelcah spal.«

Zane: »To maš pa ti provja, de so Iblančan, ta prv lde na svet; ampak za kroat. Tist k' sa s ta velka žlica učest nast jedl, so pu noč u Union, ta sredn pa u Šentjakobskem firkelc, Pudlasce in pudganc nas pa grizeja.«

Joško: »S taba dons ni za guvort, zeto k' s' preveč nataknen. Ampak tu t' pa pivem...«

Zane: »Figo pasjo uš ti pvedu. Ti še na veš, de sa s

LISTEK.

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

Tukaj shrani kolo pri nekem mehaniku, ki mu ga je tudi osnažil in namazal, seveda je moral plačati za to tu lire; nato se odpelje z vlakom do začeljenega cilja. V Benetke namreč ne more človek priti drugače kakor s parnikom, ali pa z vlakom.

VI.

Konfuzelj v Benetkah, Benetke! Koga se obide veselje do potovanja, kadar ališ to ime in ko čuje zgodovino in o krasoti tega mesta. Tudi Konfuzelj je obšlo neko tajno prijetno čustvo, ko se jim je bližal, zlasti pa ko je držal vlak po onem pregrešno dolgem morskem mostu.

Slednjič zaživja, kolosa zaškapljejo, naglica prenehuje bolj in bolj; vlak se ustavi.

»Venezian, zaklíte sprejodnik. La belia, doda Konfuzelj, ki ga je jezilo, da sprejodnik izkazuje ta-

kemu mesta tako malo časti ter stopi na peron.

Nič kočij, nič ropota z vozovi, nič zvonjenja električnih tramvajev, kakor je navada po drugih mestih... le agentje raznih hotelov in gostilin se gnetejo k potnikom, ponujajo jim, eni samo spalne sobe, drugi popolno oskrbo in na zahtevo tudi spremljevalca po mestu itd.

Toda Konfuzelj, ki je večkrat slišal, da tem ljudem ni vedno in veliko zaupati, zlasti zato ne, ker so neusmiljeno dragi, da človeka izžamejo do mozga, ako jim pride v pest, se naredi moškega.

Krepko je stopal, ne menč se za nobenega, kakor da je rojen Benčan; in da pokaže svojo ponolnost še bolj, si zapali tudi cigareto.

Ali ravno s tem se je izdal, zakaj cigareta je bila avstrijska in agentje so se valed tega še bolj gnetli okrog njega.

»Nem tudome, jim je odgovarjal Konfuzelj, misleč, da ga ne bodo umeli, a pomagalo ni nič; agentje so ga takoj obsuli z dolgimi stavki, kar ga je spravilo v silno zadrego, kajti on je vedel lo že za dve ograki besed,

di, namreč erdek in teremtete, s tem je bila njegova madjarsčina pri kraju. »Ako zapazijo, da umem laški, gorje meni«, si misli.

Poskusil je z nemščino, ki ga je pa spravila iz dežja pod kap.

»Preklenska druhal, bom videl, ali vas včenem ali ne,« se raztogoti po vsej pravici...

»Maladetiina, ne mörem z vözem tö bööore,« jo zavije po rezjanskem načinu, vidčč, da se jih drugače ne otrese.

To je pomagalo. Agentje se zakrohotojajo na vas glas ter mu obrnejo hrbet. »Maladetto, che lingue e po questa?« so vgilah in se čudili (prekletu, kakšen jezik pa je to.)

Konfuzelj jo mahne nato proti mostu, ki se nahaja prav tik postaje in drži čez Canal grande. Gondolieri (beneški čolnarji) so bili, seveda, ravno tako ali pa še bolj vsiljivi kakor oni kromarski kramarji na postaji, toda Konfuzelj jim ni hotel niti odgovarjati, češ, »tako se jih iznebiti najlaglje.«

Ker je videl, da se lahko hodi po Benetkah deloma tudi peš, sklene, da

se bo kolikor mogoče malo posluževal gondol.

Ali, hodil je in hodil iz ulice v ulico, pa ni šlo, vedno je prišel zopet na tisto mesto, kjer je pričel svoje znanstveno potovanje. Nič mu ni pomagalo, četudi je imel načrt mesta. Slednjič izprevidi, da se ne zna orientirati, zato opusti svoj prvotni sklep, se obrne zopet proti postaji in gleda, kje bi dobil kakega pripadnega gondolierja.

Ravno v tem času pa pride po glavnem kanalu parnik in se ustavi prav tik pred njim.

Konfuzelj povpraša enega izmed gospodov, ki se je mislil vkrcati, kako in kaj je s temi parniki.

Zgovorni gospod mu pojasni, da taki parniki vozijo po glavnem kanalu do Lida neprenehoma ves dan gor in dol, in da se človek za njalo denara lahko z njimi navozi do sitaga.

»To bo za-me, ne pa gondola,« se namuzne Konfuzelj ter se zahvali gospodu za prijaznost.

Brž se vkrcra tudi on in sede na prazni sedel.

Ko se je parnik začel pomikati, je Konfuzelj premišljeval, kje bi se naj-

francozskoga giljotino naročel, z Amerike električen stov, z Dumaja rabelna, s Torina z Italije pa šlosarje s faberk. Pol boja pa vsem tistem k nauja tli jet z lepa na cesta, kuvači kvartir udprl, nohte poruval, rabel jeh bo na električen stou položu pol pa na giljotin noge-purezu.

Joško: »Setbus Zane, teb' so se možgan skisal, jest grem, adijo!«

Zane: »Har duš, sej sm reku, de s' en trotel!«

Pesem o deklici.

V Merčah deklica prebiva, je z rujavimi lasmi, in v ljubezni čez kolena do dečka s svetlimi zobmi. Doto grozno on zahteva, če hoče deklic sto ima, zato preganja ta očeta, doto naj veliko dá. Oče pa, lenuh ne bodi, se na hčerko ujezi, če si fanta ne izbije iz glave, jo po svetu zapodi. Ona pa tegá ne sliši, le zahteva tisoč lir, vedno toži, vedno prosi, da gre v zakon brez ovir. Oče pa se naveliča; in spodil jo je čez prag, naj kjer hoče se potika, da bo srečal pamet vrag! Od očeta je izgnana k bodoči tašči zdajci šla, tam je lajšala nadloge in bolesti si srca.

Pravijo ljubezen taka, se svoj konec naredi, če ni slab, lahko je dober - kot je dve in ena tri.

V NAGLICI.

Gostilničar (natakarju, ko vidi, da stalni gost zaman išče svojo suknjo): Kolikokrat sem vam že dejal, da naj se stalne goste obeša na okno.

NE VSE!

»Čul sem, da je tvoj stric tako pripravljen, da smeš vse pričakovati.«

»Ne vse; podedoval bom samo polovico.«

VPRAŠANJE.

»Ah, dragi gospod krčmar, koliko bi Vi dali zato, da bi dobili enkrat kozarec pristnega vina?«

Prvo ustavljal in kaj si ogledal pred vsem.

»Al nič,« sklene, »najprvo se po beljem naravnost do Lida. Tako bom vsaj videl glavni kanal in najlepši del mesta naenkrat.«

Med vožnjo je opazil imenitna mesta »Ponte di Rialto« in »Ponte del Sospierio« ter marsikatero krasno panoramo.

Gledal je tudi na breg »Riva Schiavoni«, na trg Sv. Marka itd.

Toda vse to je sklenil, da si ogleda pozneje bolj natančno in korenito; za sedaj pride le na otok Lido, ki se nahaja nekoliko izven mesta in ima svetovnoznano kopališče, katerega obkružujejo sami bogataši in imenitniki.

Neizrečeno je ugajalo Konfuzlju na Lidu.

Ni si mogel kaj, kakor da si je tudi sam najel kabino in se šel kopat.

To ga je prijetno ohladilo in navdalo z razkošnimi misli.

Zolel si je, da bi bil tudi on tako ogat kakor so bili tisti angleški lordi, francoški, laški in bogsigavdi šerateri milijonarji, ki so se kopali ob rogi njegaj.

Po kopeli gre v restavracijo.

Dopisi.

IZ POSTOJNE.

Doznajamo potom zapisnika tržaške Questure, da postojnski trgovci z lesom ne morejo svoje trde robe v Trstu prodajati, ker ni na pravnem koncu odžagana. Baš radi tega in te nepravilnosti so se morali tamkaj zagovarjati in imeti neprilike. Bo že morda mogoče, da žaga prav na reže.

Lovci postojnski pa, ki nikdar nobene rabe ne ustrelijo, bi radi balinali. Pritožujejo se pa, da tudi tega ne morejo na dvorišču »The doline«. To pa ne morda vsled obilo snega in le, da, temveč, ker je -- perilo razobešeno.

Enako se pritožujejo trgovci, da Mussolinijev dekret pre malo drži za Postojno, ker jim šolski zvezki v trgovini gnijejo vsled veletrgovine v šoli. Bajse se je prikazala nekje hijena, ki je hotela to gnilobo požreti. To bo hudo, ako mestni komisar ne odzame šolskega dekreta zaloge in prodaje.

Poslano^o Ponižno priporočilo.

• Ker so bili pred desetimi dnevi Postojnski lovci, svatje in sploh vse Postojnsko občinstvo tako zbegano in v najgroznejših skrbih in mukah vsled izgina lovca, hotelirja, posestnika, moža in gospoda Birka, ki se ni v »Junij«, temveč izven jame izgubil, da ga tri tedne živa duša ni zamogla najti, se javno in ponižno izdaja tole priporočilo. Prosi se (proti poravnavi morebitnih stroškov), vse mrtve in žive meje, kakor tudi stražnike, znance in prijatelje tostran in onostranske, naj se zavzamejo za skrbne račje lovce in postojnsko prebivalstvo, ter jih reši te grozne muke in strahu v spanju s tem, da pazijo na to dragoceno telo, da se vnovič ne izgubi, ko iz Jame prikima. V nadi, da bo našel ta apel odmev vsestran-

sko, se vnaprej prav od srca zahvaljujemo in vas v duhu goreče poljubljamo.

V Postojni 25. II. 1924.
Pivec Vinko, Krok Matevž,
Srakar Lole in ves odbor
Kurje vasi.

Dovoli dragi Čuk na palci, da Ti tudi me bisterška dekleta amemio poročat kaj o naših tako srčkanih prijateljstvih pametnih lautih.

Prejupustni čas je srečno došel, toda zelo rad bi ti dobila možička. Ali v II. Bisterci ga ni niti enega da bi dovek se troštal biti srečen z njimi, saj vam ni za rabo nobeden. Druga pa bi ti kričali počeli vsi od kraja kod namo ženice revice (malo izjeme) ne srečno preklinjali nabijati, cele noči pill kod žabe, kvartali, bandali, pa nas dekleta ogovarjali po gostilnah. Sami sebe pa ne vidijo da niso nič prida.

Včasih smo bile me ženake jezičnivo, a sodaj žalibog je obratno. Slišimo da imajo tudi Mieke posla z njimi kar ne bi verjela ko no bi videla. Pa tisti Sašoti, Mlani in Dolčeti iz Bisterca-Torenova hi si lahko koristneje delo dobili, nego dekletca ogovarjat in jih mazat po časopisih, ker so sami taki možje na najbolj ogovarjenja vredni.

Bodite vendar možki možkega značaja, se bodete prihodnji pust morla vaceo katri usmiljeni dušci dopadli. Naprej prihodnjije.

Dekle

*) Za dopise te oblike odgovarja uredništvo le toliko, kolikor zakon zahteva in uprava Čuka računa.

KDO VE, ČE SE NI ZAREKEL?

Neki oče je na svatbi dvignil kozarec ter napil svoji novoporočeni hčerki:

»Ljuba moja hčerka, želim ti iz dna srca, da bi doživela še mnogokrat današnji dan.«

V GOSTILNI

Gost, (ki je našel ščurka v juhi): »Natakar, namesto mesa, sem našel ščurka v juhi.«

Natakar: »Nič ne kričite, saj vam ga ne bom zaračunal.«

ALI IMA JEZIK.

Gospod: Natakar, ali imate jezik?

Natakar: Da, gospod!

Gospod: Tedaj polizite se ta mušja znamenja s krožnika.

OLAJSUJOČE OKOLŠČINE.

»Kako ti je bilo mogoče poročiti študirano žensko?«

»Pri moji ženi to ni tako hudo. Pri prvi izkušnji je propadla.«

»Ti mene ne razumeš, jaz pa tebe ne,« zagodrnja nato Konfuzelj, »zato jesaj in klepeči, kar hočeš, ako mi pa kaj narediš, ti razkoljem tiste zijave čeljusti, četudi nosiš tako gorjaško omelo s seboj.«

Koncert so je pričel in Čehi so igrali tako, kakor pač znajo le Čehi.

Na mah so si pridobili arca in priznanje vseh poslušalcev.

Celo lord Wilson, ki je bil videti popolnoma apatičen do vsega, kar ga je obdajalo, je rad poslušal. Stegnil je svoje neizmerne noge, da so segale prav do Konfuzlja, ki se je presedel na drugi konec mize, da ho laglje gledal na oder in po dvorani.

Skoro da se ni vlegel na stol. Obo roki je spustil ob bokih nizzdol, da so mu segale prav do tal.

Toda dolgo ni ostal v tej pozituri, ampak kmalu je položil svojo orjaško palico na mizo in pritisnil s prstom na koncu, kjer jo je držal, na nekaj.

Na mah se je nasprotni konec izpremenil v lično pipo, v rokah pa se mu je pokazal naustnik iz slonove kosti.

Nato je Anglež pipo našgal, vtaknil naustnik med zobe in začel kaditi.

Učinkujoči nauki.

Neki stari odeduh in skopuh, je nakupil v mestu polno košaro steklenih predmetov. Ko je bila košara do vrha napolnjena, je iskal človeka, ki bi mu jo ponese na kolodvor. Ko se mu je konečno vendar po dolgem iskanju nekdo ponudil, mu reče skopuh: »Vzemj košaro in ponesi mi jo na postajo. In ako za tvoj trud ničesar ne boš zahteval, ti ne bo žal.« Odnášalec: »Ali mi boste morda kaj darovali?« Skopuh: »Darovati! Ne, to je neumnost. Pač pa ti hočem dati tri nauke, ki ti bodo v življenju več koristile kot umazan denar.«

Odnášalec je bil s tem zadovoljen in nadel težo na hrbet. Ko sta pa napravila četrto pota, ga vpraša:

»Gospod, povejte mi no cno izmed Vaših treh dragocenih naukov?«

Skopuh: »Prvi nauk se glasi: Ako ti kedo zagotavlja, da je lakota prijetnejša od nashlosti, tedaj mu ne veruj.«

Ko sta prekorčila drugi kor: poti, mu odnášalec vnovič reče:

»Povejte mi gospod še drugi Vaš, zlati nauk.«

Skopuh pravi:

»Moj sin, ako ti kedo poroče, da je hoditi prijetnejši kot voziti se, ne veruj mu!«

In konečno ko sta dospela na postajo, pravi odnášalec:

»Sedaj sva na cilju. Povejte ljubi gospod še tretji Vaš blaženi nauk.«

Skopuh se oddahne in odgovori:

»Ako ti kedo reče, da je našel človeka, ki dela še za manjšo plačo kakor ti, tedaj mu ne veruj!« Tedaj je zagnal odnášalec košaro na kameniti tlak s tako silo, da so se vsi predmeti razbili, nakar je po uelljivo dejal skopuhu:

»Ako ti kedo poreče, da je tu v košari samo en kozarec cel ostal, tedaj mu ne veruj!«

Nato je odnášalec odkorakal in pustil skopuha z odprtimi ustmi na peronu.

Širite „Čuka“.

Konfuzelj se je čudil temu avtomatu kar zijaje.

Lordu je bilo to zelo všeč. Bil je pa tudi na svojo palico tako ponosen, da je takoj začel razkazovati Konfuzlju njeno skrivnost.

Povedal mu je v slabi italijanščini, da se imenuje umbrella pipe. Nato je pritisnil zopet na neko stvar, in pipa in naustnik sta se skrila, a iz palice je nastal velikanski rujavokariran dežnik.

Na nov pritisk se je dežnik zopet skrila. A to še ni bilo vse, zakaj kmalu je Konfuzelj strmeč opazil, da hrani Anglež v palici tudi vilice, nož, žlico, ogledalo, krtačico za zobe in kalodont; brivno britev, šest rujavokariranih robcev za nos, razna zdravila itd.

»Naj me vrag vzame, če se ne najde na vsem svetu vsega,« zatrdi Konfuzelj ves iz sebe nad takim čudom. »Sicer pa je tudi palica taka, da bi lahko nosil ta dolgim celo posteljo v njej. Pa kaj se hoče, kdor more in ima ščim, ta si lahko privoči marsikaj.«

Dalje.

Razgled po svetu.

Tovarna nebeških postelj, bo imela 16. junija t. l. v Frankenbergu na Saškem svoj ptiinsedemdesetletni jubilej. Tako namreč poroča to vest Dunajska Illustrierte Zeitung in omenja poleg tega, da izdeluje ta tvrdka higijenične nebeške postelje, odeje in blazine. Pravi, da je to delo dobilo vsestransko priznanje in občno pohvalo od vsih strani. Zatrjuje, da je proizvod tovarne M. Steiner in Sin najkulturneje delo v Frankenbergu in podružničnih mestih. Čuk na palci je mnenja, da bi se sv. Peter nič kaj ne veselil, ako bi tovarnarja nenadoma vrnla in svojo nebeško šaro s seboj privlekla.

Bolezni brez imena se navadno nalezejo sami diplomati, ministri in predsedniki.

Siromak gre k zdravniku in ta mu takoj pove, kakšne narave je njegova nadloga. Diplomatske bolezni pa navaden človek nikdar nima. Čudno, da jo samo oni dobijo in ne povedo potom časopisja v svet kakšne narave da je. Pokojni Wilson je jako nevarno obolel, ko je 14 točk skupaj sklanfal in ko se mu niso posrečile je naravnost obnorel. Ker se pa nato niti izvršile niso, se je naveličal noreti in zato je kar umrl. Ko je lani na Španskem pretiła revolucija, je bil kralj Alfons tako bolan, da ni zamogel zjutraj konferirati z deputacijo. Ko se je popoldne stvar pomirila, je toliko vplivalo na njegovo zdravje, da se je šel peš v morje kopat. Venizellosa so Grki poklicali iz Pariza v domovino po prevratu. Prišel je z najhitrejšimi sredstvi, kakor za dvajset let pomlajen. Ko je pa uvidel, da ne bo še vse plesalo po njegovih piščali, je tako nevarno obolel, da so se bali zanj. Takoj po rešitvi njemu v prid, pa je obiskal vse svoje višje prištaše osebno, čil in zdrav, kakor v Parizu na koncertu v Royal. Jugoslovanski poslanci opozicijonalne sorte, so se vpirali prijateljstvu z Italijo. In ker sta dva ministra, Ninčič in Pašič to že podpisala, sta kar naenkrat obadva na nepoznani bolezni obolela. A glej čudo zdravniško! Ko sta doznala nespornost opozicije, sta bila obadva h kratki zdrava in vesela kakor Jožek in Francek na Miklavžev večer. Menda se Pašiču celo brada počrni.

AMERIKANSKE PESTUNJE.

V Los Angeles v Kaliforniji, je neka družina tako iznajdljiva, da vse druge amerikanade presega. Namesto deklice, ki bi pestovala otroke, imajo zaposleno kot pestunjo opico Šimpansa, po imenu »Snopky«. Ta mrha kosmata drži med svojimi tacami otroka, ter ga guga sem ter tje. List »Wiener Bilder«, ki prinaša to sliko, se poprašuje, kakšen obraz rečejo otroci, ko leže med kosmatimi tacami. Čuk na palci pa je radoveden, kako mu ta slavni »Snopky« nina-nana godrnja.

NEVERJETNI SPORT.

pripisujejo listi štirimosedemsetletnemu bilionarju John Rockefeller-u. Pravi, da se pri vsem svojem bogastvu in visoki starosti udeležuje kot strasten igralec football igre. Kako zamore ta bogati stavec žogo brčati je Čuku neumevno in tudi ne veruje, ker ni imel še njegovih hlač na razpolago, po končani igri.

Ubogi prebivalci.

Pri »Luni« v Ljubljani se zvečer kaj radi zbirajo pivci. Ne dolgo temu so sedeli pri mizi večji in manjši učenjaki, literati, profesorji, učitelji in podobna tvarina. Marsikak večer je bila glavna točka debate stanovanjska kriza v Ljubljani. K mizi — in sicer na spodnji konec — je prisedel tudi očka ribničar s svojo fajfo v ustih, mirno poslušal in pihal dim pred se. Govorili so zopet o stanovanjih. Nek učenjak je menil, da je zelo škoda, da se oni, ki nimajo stanovanj, ne morejo preseliti v zvezde. Njegov сосед, učitelj, vpraša ako veruje, da so na nebesnih telesih prebivalci. Pritrjali so nekateri, da ima Mars celo več prebivalcev kakor naša zemlja. Očka ribničar je molčal in nategaval ušesa. »Ne samo Mars, tudi Jupiter, Saturn in druge zvezde imajo svoje prebivalce«, je ugotavljal tretji. »Celo luna je polna prebivalcev«.

To pa je bilo meščanu najslavnejšega »majsta ne svajta« preveč. Pohlevno je nagnil glavo, vzel fajfo iz ust in vprašal: »Gspudje, lepu pruosom, al so rajs u svajzdah ljdje?«

»I seveda!« so vskliknili vsi h kratu.

»Jojmenes, jojmenes! Vite nu! Kdu b' se tu ne svajtu mišlu. Ne zemjerte gspudje. Pa kaj v lüne so tude ljdje?«

»Kajpada sol«

»Jojhata, toku, toku! Ampek vajste gspudje, frdamanu muore bt tam drejn, — keder je zadnji krajc!«

Vzor mlekarne.

Oj, čujte, vi mladi in stari ljudje, mlekarne imamo, ki dobro nam gre! Odgovarja potrebam, je prostor že tak saj res za mlekarne je prostor ni vsak. Pravičje pobili smo, jedli meso, svinjak pregradili, mlekarne naj bo. Mlekarne res dobra naprava vam je, samo, da v odboru sedijo možje. Ko skupaj se snide ta slavni odbor, predstavljaja se pravcati žabji vam zbor. Tu mnogo se sliši, le rega, kva, kva, pa žganja se spi je en liter al dva. In skuha jim Anica črn kafe, si novo mlekarne v oblake gradé. Predsedniško čast naj ima gospodar, kako predseduje, mu dosti ni mar. Le pridi v mlekarne in videl koj boš, da vsega priznanja je vreden ta mož. Tu, res je, vlada najlepši nered, je polno nesnage, zamazana klet. Vsaj otročje blazine, bi vrgl na stran, ki tamkaj visijo vso noč mu in dan. In prtiči beli, ki tamkaj vise, je vendar nevarno, da se okade. Imate šteditnik posebej nekje, na njem pa si babe le žoke suše. Kar spada v mlekarne, no, bo naj le tam,

a proč poberite, kar spada drugam. Nagrado razpisal za tale je čin, če kdo bi med mleko vžil vode kvar-tin. A da bi pregledal, za to mu ni mar, preveč se mu smili ubogi denar. Taisti razglas je na steno pribil, kakor da tamkaj kak cirкус bi bil. Babe že pravijo skoro na glas,

da večkrat primeri ta čudni se spaa. Da večkrat prinesejo mleka od kje, kjer, malo je mleka a več pa vode. Pač res so kupili pripravo za to, da ž njo bi ločili od mleka vodo. A tista priprava na steni visi, jo pajek opredel od vseh je strani. Le reci katero, je tvoja dolžnost, če ne bo pa druga, nam tega je dost. Vsem skupaj pa ključem že enkrat na glas, drugač naredite, to niso več spaa. Le brž naredite, da bude drugač, če ne, naj vse skupaj pobere rogač!

VOJASKE POZDRAVE.

pošiljajo naši fantje od ženiškega polka v Bologni in:

Vas prosimo lepo drugače, oče, mati, brati vi, ko dobro počete stvari, pogaače, gubance, kolače, in druge dobre le reči, da spomnite se na vojake če več ne, vendar kvaače vsake. Tudi če je k' tera lara, dajte, no, jo preskrbet, za malo vina, malo »piraa«, da lažje nam bō potpet, saj vojak je vedno suh, tud' če v vodi je do uh.

Muzetič Mirko, Renč; Pregelj Viljem, Renč; Zajc Franc, Renč; Erzetič Anton, Solkan; Zigon Franc, Otlica; Uršič Janez, Zabč pri Tolminu; Makuc Mirko, St. Andrej; Gerbec Jožef, Ročanj; Komavli Bruno, Klanjšek Jožef, Pevma.

Dekletom zvesti gorski topničarji 3. polka, 2. gorske baterije iz Piemonta pošiljamo pozdrave vsem in želimo mnogo pustne zabave za stare in mlade. — Renčelj Maks, Poviri Caharija Izidor, Nabrežina; Pahor Franc, Valeč Purič Avgust, Repno.

CITAJTE!

Kakine muke mora prestajati uredništvo vsak teden z branjem podobnih pisem, naj služi sledeči zgled:

Osnovna apokaliptična tola in jesoljno svetovno sodišče. Ravnatelj in perovodja: Doctor neodkritih znamenst, na katere se drvarji in zverina love itd. itd. (+ J. Ev. Uršič) Slap 30. Vipava — Golgata, Jeruzalem itd., 7. februvarija 1924.

Noč in pomoč se ne rima. Dan in kaplan se tudi ne rima. Osel in pegar se tudi ne rima itd.

Ribničar Urban in Martin Krpan se rima. Resnica in pravica se rima. Brate — Uršič Robida B U R se rima. Berce — Uršič — Movč se tudi rima. Najboljša rima je luč in ključ.

Jaz imam zeanice luč in za splošni svetovni mir zlati ključ. Ker sem pa že 25 let zašit in ubit, zato je ugasnila resnica luč in izginil je v Ameriko zlati ključ.

Resnica drvarje in zverjad bode v oči in trga ušesa, zato štimata bes in pes in hes in les. Ti štirje me topo že 25 let, eden me grize, drugi me ščiplje, tretji me povoha, a četrti udriha po meni. In vsi skupaj se smejejo tako, kot cigan belemu kruhu. In če se branim, zgrabita me Črt in črni krt in hajd pod zemljo v kanale Škerloch Holmesa. To vso bi se še dalo prenesti in premagati, ko bi tega črnega praseta ne bilo. To črno prasce se vedno ob mene čoha in dokazuje, da sem jaz njemu enak. Da to ni resnica, to vam povesta jazbec in lisica.

Jaz ne delam drugega kot to, da se branim napram drvarjem in zverjadi. Jaz, kot Firiduri II., vem siocer, kaj da se je zgodelo, a da je to tako prišlo, tega nisem kiiv jaz, krivi so tisti, ki mi obračajo verze narobe, ki me dostavljajo itd. itd. .... To so tisti, ki hočejo biti isto, kar sem edino le jaz. To so hinavci, foveki in krivci, ki nimajo niti pojma o mojem delu.

Leta 1908 dne 11. oktobra zgodilo se je tole:

Polnočni zvon iz temnih lin. Krepko odklenkal je. Potihnil glas je vijolin. Strunar odbrenkal je. In jaz pozval krde la sem. In prišla so hrumeč, Zaznamoval jim celo sam, Preteč in pa swareč; Po vrsti, kot so hiše v Trsti.

Ker je pa vipavaka in ljubljanska zverina rekla, da bude ona isto naredila, kar zamorem edino jaz narediti, in ker so drvarji pomagali zverini,

namesto da bi pomagali meni, prokrotiti to zverino, zato se je zmešal ves svet, tako, da zdej vsi skupaj ne vedo, kaj da delajo. Čez 100 let se bode že videlo, kaj da bodo naredili. Belo plemo se bo izgubilo bodo raz zemlje. Dr. Uroš Solnce: Phloxian itd. perovodja itd. pesnik sodeč na šturiku ali na gnilem porobku v gozdu med zvešino in drvarji.

Zahlen macht Frieden — aber wer her nehmen und nicht stehlen.

SAMI SO KRIVI DRAGINJE.

Vladni svetnik je najel žvgo, ščeka in se odpeljal k vlakom na postajo. Ko je kočija obstala in je svetnik vprašal za račun, se mu je vseeno zdela cena previsoka, nakar mu je zastavil juristično vprašanje: »No, dobri mož, povejte mi, po pravici, zakaj je voznja tako draga?«

Kočijaž (pogumno): »Vej gospod, saj razumejo kaj neda, ako bi zamogla naša kljuseta požreti namesto ovsa vse ne potrebne paragrafe in takse, potem bi bila voznja že cencijaša. Saj razumejo, kaj neda gošpod«.

Pravijo

Pravijo, da se Čuk nič ne oglasi v St. Vidu. Ako bi se na mostiču na to pol vsel bi marsikaj videl.

Pravijo v St. Vidu, da so tako, ko bri ta mladi fantje, da brezplačna po krivajo dimnike z dežniki.

Pravijo, da je v St. Vidu namišljen bolnik zrakovlova, ki boleha na selocu radi preveč povžitih makaronov.

Pravijo, da v Slavnjah pri Rezdolcu tem v zgornjem koncu vasi vsakdo lahko menja gumbo (knofe) za cvrti prašičeve kože, sicer se menjava sama za krasno blago.

Pravijo, da nekatere Slavenske na pe se zelo bojijo pepelnice, ker jim je obljubljen ploh pred vrati in slavnost mož z dalnogledom okrog vrata.

Pravijo, da se je Slavov Fruos urejzov. V Senožcah je Ribenc hajse prodajev. Slavov Fruonc je vpraša: Za kul'k bi vi meni en buj nariadu? Rajbenčan pa: I vajste kaj Lansku lajtu s'm ga napravo gspud' Grzorjuole; me je ankret v.... pihov Vi me buoste pa dvakret.

Pravijo, da se v najkrajšem čas odpre v Divači na sredi vasi hotel, oktarijo pod konkurencio. Slavnost odpretje se bo vršilo v fraku.

Pravijo Premci, da je Marička zel vesela, ker je Žizika odplula čez vesliki Ocean, gotova, da jo čaka tam drugi kapitan.

Pravijo, da ne hodijo brezoviska dunce snubit v Loko, ampak loč fantje hodijo v Bezovico. S seboj prinesejo drva za kurivo.

Pravijo hraška dekleta, da so iskralostna, da pust trka na vrata pa nobeneda snubiča ni, zato se bojijo, da bodo ploh dobile.

Pravijo, da se je pri fari v Hrenvicalah ustanovila pošta laž. Kdor rad kako laž spravil med svet, naj obrne na majsterco; oša je pripustljena vsakomur brezplačno pomagati.

Pravijo, da je črniški pismonoša tako veliko starost doživel, da ne več voč čitati.

Pravijo v Barkovljah, da »guofic« Judovca nimajo več miru, odkar je predsednica Bičkara v Ameriko. Ko Marička ne more živeti brez »kompletov«, je prosila Luojzka Ofcjerja, se oglasi vsako toliko na »seestie«.

Pravijo v Barkovljah, da so deklet v »Excelsioru« kar tekmovalc med boj, katera bo najbolj sličila »Mad mi pompadour«. Pravijo, da je budi takih, ki so razen »biksa« in »bina« potrosile mnogo tudi za ošanje »zadnje provinc«.

Pravijo, da je cesta iz Vipave v grediške poti jako nevarna za komnarske fante, ker jih nekatere gradka dekleta med potjo na svoje mrazlovijo. Nato jih potem eno uro mrazu držijo.

Pravijo, da v Poveznu zelo napdujejo odkar imajo šolo. Ko so šolske knjige vdobili so jih kuhat deli.

Vodo so popili in se vse naučili. Četljičjo pa so tako odalovili. Za ta napredek zaslugi Kejblara imajo ona knjige kuhat zna.

Pravijo, da bo sedaj v Trstu vse zapostavljeno. Vsi bodo namreč sestavljali telefonski aparat, na katerega se ne bo moglo govoriti slovensko.

Pravijo, da črnika dekleta tako hitro vozijo s kolcami, da se jim ni moč ugrabiti.

Pravijo, da črnika dekleta nosijo brzoljave, ter imajo od tega prav dober zaslužek.

Pravijo Razdrtci, da bo pri njih zelo veselo ta predpust. Na neko občeto ki se pripravljajo s polno paro, bo povabljenih 36 prijateljev ženonovih, ki ima na razpolago tudi spleh muškatov iz Sempasa. Pri tem je pa najzanimivejše to, da se je ženin izkubila.

Pravijo v Studencem, da so vrši na pustni turek popoldan ob enim s svetba; tudi igrokaz »Prevarjena žena«. Vstop prost — lo pustne čime plačajo »staso di bolo«. Na koncu pa se zna melodija: »Sem mnogo jaz se trudil, tralala, da sovo sem oskupil, hopsasale«

Pravijo, da je bil v Avčah veliki javni ples, katerega vdiitelj je bil neki gospod — Herr — signor, bivši merrec vodovoda v Rožni dolini, nekdanji visokošolec, študent dvorzredne ljudske šole v Kalu, sedaj lastnik treh metrov črnega »baštona« in pa ene pištole. Pravijo, da je imel tudi bergovo »pokalco«, pa to ni za verjeti, ker bi se sicer vse tako dobro ne izteklo.

Pravijo, da se v Brežicah ob Savi, pripravljajo na veliko pustno maskarado, na katero se vdeležijo tudi Čuk na »palcu«, da bo videl, kako je Brežičah razpoložena mladina.

Pravijo, da se bodo Čuk na »palcu« naselil v spomladni v ikozvano Hraščevce pri Brežicah, da si čez poletje ogleda tamkajšnje nočne obilovalce.

Pravijo, da so brežiški mestni izvoščiki stopili v štrajk, ker se jim ne časti od Brežic do kolodvora se vleče od omnibusov preveč zamaženo, zato se je sklenilo, da so napravili velika cestna železnica s 120 konjskimi silami.

Pravijo, da so vipolčke gospodično zaljube, ker se pust bliža, a fantov

zato pa vsaka se jezi. Nedelja pade, brz so vse na ulici pripravljene, strmé se krog ozirajo, a fantov ne ugledajo. In če se kakšen naleti, ga pa objamejo kar tri.

Pravijo, da v Mirnem govorijo, da na Gočah dekleta dobijo, da imajo 60 tisoč obljubljenih, lisica na rami in mrežo na glavi, nekaj klobasice vrčke vina za snubiče v hrami.

Pravijo v Studencem, da se ženi Andreje Francinovi, v zakon mlje vso mizerijo cele julijske besede. Sodrug mu bo »Princ Karneval«. Kolač dobi pa humorist Vidričovo Jože.

Pravijo, da na Dolnjem Zemonu pri Il. Bistrici močno vzdihujejo Ivanka, Pepca in Nada. Uboga Zora h tolaži, naj upajo na bodočnost. Ej Ivanka, Pepca, Nada — saj bo prišel Malo potrpljenja; Čuk je že blizu previden, da tudi za vas srbie.

Pravijo, da na Gornjem Zemonu pri Il. Bistrici so nekatere punce privomale letošniji pust z dolgimi jeziki. Čuk jim močno grozi, pravi, da če se bo miru, jim jezičke priostri, amak ne samo Pepci in Micki, tudi Lici in Rozini.

Pravijo, da bodo danske »pupe« ta pust sploh vlekle.

Pravijo v Il. Bistrici, da se »Franc« Timovega, ki hodi v bistriško »Preturo« ustavi vsako jutro v bližnjem lokalu in tam predava o vsem potrebnem.

Pravijo Sežanci, da do vaške babice »z čandoli« pri zadnji ohceti dekle špalir ženini in nevesti in sicer »Zabjega trg« do cerkve. Med tem, ko so opravljale to častno službo, pokradli so jim cigani klobase iz žim. Ti so se potem baje boljše neli kot ohcetarji na »Zabjem tigu«.

Pravijo, da bode moral plačati prof. adivoj Sokolsky sežanskemu Pevču in teti Zagarjevi »štelenu« tera za kazni, ker se je udeležil ohceti »Zabjem tigu«.

Pravijo, da sta se gospoda ministra asi in Ninčič ob povratku v Jugoslavijo ustavila v Orleku, kjer sta zlenila »pri Jugoslovanu« z Orlečani pemitno trgovsko pogodbo. Ti so se namreč zavezali, da bodo za dobo pet let preskrbovali z orliškimi pol-

ži edino le Jugoslavijo. Pri podpisu pogodbe so bili baje navzoči tudi ta ta Musolini. Za Orlečano je podpisal pogodbo oni možakar, ki je med vojno lovil in gonil Ruse v Sežano. Pravijo tudi, da je neka eksportna trdka v Beogradu baje že naročila poseben vlak za ekspedicijo orliških polžev.

Pravijo, da so orliški fantje in Stefanji dan neko vaško dekle v pili.

Pravijo, da odkar imajo Podgorci nov vodnjak, so vse gostilne zapustili, ker jim ni treba več po gostilnah popivati, temveč jim vodnjak zadostuje. Gostilničarji, pa so že vse vinake posode razpredali, ker jim niso več za rabo, in so boje da bi jim ne strhnili v kleteh.

Pravijo v Renčah, da bo na pustni večer dala največ na »tuont« — Tinka; fanti od pusta se že sedaj vsele na to.

Pravijo, da renška dekleta zato ne grojo rada ob nedeljah k prvi masi, ker ni druge.

Pravijo, da so v Hraščah taka dekleta, ki doma klobase kradejo ter jih gredo v drugo vas jesti.

Pravijo, da so hronovske dekleta vsele, ker bojo na pepelnico ploho vlekle 20 m dolg, zato pa zvečer da jih ne bojo fantje vidli.

Pravijo, da je v Dolnji vasi ena frajlica prav radodarna za tuje P. in S. fante. Od plesa grede jim zlate prstane daruje, doma jim pa s posejnim »kofetom« postreže, da so bolj »gvišna za drugi ples«.

Pravijo v Starivasi, da v neki hiši prašičjega mesa uti ne jedo, ker se jim od jazbeca bol dopade.

Pravijo, da je Jožk iz Starevasi pred pustom, tako velikega zajca ubil, da ga še domov ni mogel prinesti.

Pravijo, da si bo podmelška gostilniška »inteligenca«, obenem s svojimi italijanskimi pobratimi napravila vso ke pete in podpiravnike, da jim bodo nosovo kvitku držali, da se bodo že na zunaj razločevali od navadno-podmelške pare.

Pravijo, da mislijo podmelški krčmarski sinovi in komp. odpreti svojo gostilno in da so že naročili iz Kalabrije en vlak poln praznih sodov vina, ker so si z zadnjim plesom pridobili vse podmelške italijanske pivce.

Pravijo, da je podmelška plesna »inteligenca« čisto sadistovskega duha. Če ne gre zlepa, pa proti volji rediteljev vodi dekleta na ples.

Pravijo, da je prišel v pondeljek po zloglasnem plesu v Podmelško dolino grozen maček. Saj pa tudi ni malenkost, če pridem domov, pa me mož natepe ali pa mi žena uide ali me sodnik odpeljane deklice ozmerja, ali če sem tepena. Ne, ne, to niso mačje solze! — Uhl — Miau!

Pravijo Sežanski »kapuni«, da bi dalo petje na zadnji pustni priveditvi veliko več duška, če bi bila prisotna tudi »kraljica kapunov« a — »pardon — »kraljica plesa«? z izposojenimi klinčki brez repov.

Pravi Sežanski »Kapunček« iz Vasi, naj jo nikar »Kraljica plesa«? ne stavi v »Čuka«, kajti — če se »Kapunček« raztogoti, mu lahko še marsikaj iz kljunčka zleti.

Pazi Ti Kraljičica
Imaš še blede ličica
Da se »Kapunček« ne ujezi
In Ti jih s tem porudečil
Kikiriki — Kikiriki!!!!

Pravijo Ubeljci, da je »Mimca« s vso moč prizadeva poslati neki punci naj usmili se čez Vas, ker tako smo razven če imate že jadransko morje kar sam to povejte, ker Čuk za časa

Pravijo, da je goričano in tržačane ob 12. uri vendar pamet srečali, da so postavili skupno kandidatno listo. Če bi se to ne zgodilo, bi Čuk postavil svojo listo v kateri bi bil Pepi iz Prvačine. Pohle kvartincekar in Uršič s Slapa.

Pravijo, da rodiško pevako in bralno društvo Jurčič spi pod lozo spanje. Kralja Matjaža. Vsakih 5-let se prebudi, glavo pridvigne, malo pokima potem zopet zaspi. Toda pevovodji ne bode nikoli zrastle brada trikrat okoli mize, ker se mu pleša na glavi čim dalje bolj sveti.

Pravijo, da nosi neki gospod kitajske brkice zato, kjer mu je kapitanov brat na postojnski godbeni veselici odstrigel. Lansko leto jih je dobil po grbi, letos je prišel ob brke, prihodnje leto pa mu bodoče še ušesa odstrigli.

Pravijo bitenske šivilje, da se nekateri bitenski fantje zelo jezijo, ker so

onc zanje nedosegljivi ideali. Toda naj se potolažijo, saj bo kmalu sveti Jurij, se jih spogode »qualche cervas« usmili.

Pravijo ubeljci, da je »Mimca« s kapo fante lovila pa nič ni dobila.

Pravijo ubeljci, da poštna centrala »Sembilja« prav dobro deluje. Vsek dan odda najmanj sto telegramov do lilijalke št. 15, expresna pisma pa odnese dolgonogi poštar.

Pravijo, da so v Sovodenju S. H. S. ustanovili cirkus z vlogo »Strgana marola«, seveda ni dovoljen vstop vsaki osebi. Čuk pa ni imel dinarčka za vstopnino, zato je moral skozi okno gledati.

Pravijo v Barkovljah, da si Kimo na vso moč prizadeva poslati neki punci od »Čjakove« simpatično. Pravijo pa, da ga je »ošmarucala«, naj ji ne nosi več bombončkov, temveč naj si kupi malo »zujica« in vtakne roke v »šjeh« to«, ker drugače bode poslala ženico, da mu pošlje »majarona« ki je ravno zrel za na »plac«.

ZADNJO SKRIVALNICO SO REŠILI:

Janko Pečnik, Opaticja; Antonija Strucel, Maribor; Ivanka Lotrič, Trst; Antonija Sturm, Ljubljana; Justina Kofol, Trst; Ludovik Pivk, Dilce; Stefanija Močnik, Kal; Franc Bračko, Maribor; Alojzij Habjančič, Brezule S. H. S.; Emilija Kranjc, Trst; Ljudmila Božič, Trst; Ana Rodman, Vipava; Pavla Vičič, Zarečica; Tončka Peljan, Zapruc; Verica Ličan, Il. Bistrica; Iv. Mellu, Sv. Lucija ob Soči; Felicija Zerjal, Boljunc; Pevsko in bralno društvo »Sloga«, Ročinj; Katarina Valentinčič, Podbrdo; Adolf Rupnik, L. drija; Marija Gorjanc, Trst; Katarina Milavec, Trenta; Ivan Mozetič, Miren; Rajmund Perič, Trst; Bralno in pevsko društvo »Planinka« na Pečinah; Bogdan Križaj, Ajdovščina; Ljudmila Albini, Maribor; Marija Močnik, Gorica; Katarina Peršak, Gorica; Alojz Pajek, Guštanj S. H. S.; Jos. Lavrenčič, Trst; Ida Orel, Kopriva; Benedikt Toškan, Dekani; Alojz Kobal, Ajdovščina; Marija Znidaršič, Barčkovlje; Teodora Kompara, Trst-Oreča; F. Ambrož, Slavina; Viktorija Bajc, Kilovče; Justo Mrcina, Kopriva; Viktor Tončič, Spodnja Idrija; Amalija Vedelj, Trst; Ana Foravš, Dolina; Gustina Furlan, Opčine; Viktor Meršnik, Sv. Peter na Krasu; J. Terpin, Znojile; Marija Nadoh, Kilovče; Stefi Breznik, Trst; Fani Golob, Jesenice S. H. S. Andrej Černe, Grudenca.

Op. Skoraj vsi navedeni so napisali kak verz o Jerneju, ki je staro mamuro poljubljaj. Zaradi pičlo odmerjenega prostora smo tudi sta

boljšek verze morali takrat izpuščati. Obenem naznanjamo, da nismo mogli postreči vsem uganjkarjem s knjigo »Pariški zlatar«, ker je pošla. Zato smo nekaterim poslali druge, tudi lepo knjigo.

Listnica uredništva.

E. Grgič, Padrk: Figo ste nam poslali pa ne dve liri; pač pa smo za Vaše pismo kazni plačali. — Ringelšpil: Ringelšpil je ringelšpil, in tja so, to dopis zvrtil. — P. S. Bistrica: Pomona nima počen grob, zato pa jo zletelo v koš. — Zakojca: Rea, da ni izzivalno, pač pa neprebavljivo. — Ročinj: Bog utj usmili se čez Vas, ker tako smodite nas. — Komen: Osebnosti Čuk ne trpi, zato pa to v koš odleti. — J. B. Trnovo: Isto kakor prej. Poleg tega pa Vas ne verujemo, da so v sodanjem času pri vas jagode in tudi ribji lov menda ni na dnevnem redu, razven če imate že oadranako morje tam. — N. N. Trst: Vas je srām podpisati s pravim imenom Vaše imo in prijimek, nas je pa srām s pravimi črkami priobčiti Vaše pravino, sporočimo in povemo. — Anhovo: Ko boste imeli pri Vas kako predavanje, kar tam to povejte, ker Čuk za časa volilne dobe ne predava. — Rojan P. Naskal — Storje: Verjamemo, da je venica, a Čuk ni lisica. — Il. Bistrica I. II.: To je kaznivo, zato je Čuk vrgel naglo v koš.

POZOR! ČITAJTE!

NOVA TRGOVINA S ČEVLIJI V GORICI
ra Stolnem trgu, nasproti
stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisano naznanjata slav. občinstva, da sva otvorila lastno

TRGOVINO Z VSAKOVRSNIMI ČEVLIJI.
NA DEBELO. NA DROBNO.

Izdelek domač in prvovrsten, cene nizke in konkurenčne.

Izvršujejo se vsakovrstna popravila.

Za obilen obisk se priporočava udana

Trampuž - Kokelj
trgovca.

Naznanilo.

Podpisani naznanjam, da sem svojo trgovino z dvokolesi in mehanično delavnico preselil iz ulica XXIV Maggio (Tre Rè) v

Via Cipressi št. 6
nižje gostilne „Pri Kavallnu“.

Trgovina in mehanična delavnica sta čisto na novo urejeni in opremljeni s prvovrstnimi dvokolesi in drugimi mehničnimi predmeti. — Za obilen obisk se priporočava udani

Ignac Plahuta, mehaniker
v Gorici, Via Cipressi 6.

SAUNIG BRUNO

GORICA, via Carducci 7 - v hiši gor. ljudske posojilnice.

ušnje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

== Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ==

Sveče, vosek, kadla med.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na de-
želi svojo bogato zalogo in veliko izbere
najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-
koles. Šivalne stroje priznanih tvrdk
TITAN in PFAFF, kakor tudi municije
in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni
stroj, se ga pouči v delu umetnega ve-
zanja brezplačno, dokler ni zadobil
popolne prakse.

Poslužite se pri njemu
in ne boste se kesali, kakor
se njegovi **stari odje-
malci ne pritožu-
jejo**, temveč pričajo o točni
in solidni postrežbi.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Vse se podražuje,

cene se slučajno nižajo le onemu blagu, katero nudimo mi in ima res konkurenčne cene.

Navajamo nekatere predmete, da bodo imeli naši cenj. odjemalci pravo sliko
o našem blagu in cenah, katere nudimo.

Obrobljene rute	L 0.75	Jajčasto blago meter	3.95
Povoji za otroke meter	" 1.70	Moške maje	4.50
Gobasto sukno	" 1.75	Obposteljna reklamna preproga	4.90
Moške nogavice	" 1.75	Razni tepihi (Lauftepih) meter	4.90
Gobaste brisače	" 1.95	Ženske jopice	4.90
Cvirnasto blago	" 2.25	Obposteljni tepihi Smirna	8.50
Švicarsko vezenje meter	" 2.50	Vezane jopice	8.90
Obrobljeni prti	" 2.50	Spodnje krilo vezano	9.90
Ženske nogavice	" 2.50	Moške srajce	14.90
Madapolam meter	" 2.75	Kombine za gospe	14.90
Pisane moške nogavice	" 2.75	Vezano pogrinjalo za postelje	29.90
Nogavice z dvojnato peto	" 2.90	Pogrinjalo za postelje piquet	35.—
Brisače Nide Ape	" 2.90	Blazina iz žime kg 14	49.—
Elastične naramnice	" 3.50	Preproge vezane na 2 straneh	49.90
Vezane podsuknjice	" 3.50	Trapunte iz belega platna	64.90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Elegantni paletu. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. Platno. — Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz lana v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in servietli »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavese. — Blago za mobilijo — Preproge in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane. Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKтни UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSako BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.